

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 2172/2015
16.03.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Љубице Милутиновић, председника већа, Биљане Драгојевић и Марине Говедарица, чланова већа, у парници тужиоца Д.В. из Б., чији је пуномоћник П.У., адвокат из Б., против туженог ЈП ПТТ Саобраћаја „Србија“ из Б., ради утврђења, поништаја и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 2416/14 од 09.07.2015. године, на седници одржаној 16.03.2016. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 бр.2416/14 од 09.07.2015. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1 1465/12 од 10.04.2014. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се утврди да је тужиоцу незаконито престао радни однос код туженог и поништи решење број 2011-136525/8 од 04.01.2012. године и обавезе тужени да тужиоца врати на рад на послове квалификовани радник III у РЈ Поштанско транспортна логистика или на други одговарајући посао као неоснован. Одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да му тужени накнади трошкове парничног поступка као неоснован.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 2416/14 од 09.07.2015. године, укинута је пресуда Првог основног суда у Београду у делу става првог изреке којим је тужилац тражио да се обавезе тужени да га врати на други одговарајући посао и у том делу се тужба тужиоца одбацује. У ставу другом изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду у преосталом делу става првог изреке и ставу другом изреке. У ставу трећем изреке одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова поступка по жалби као неоснован.

Против наведене правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, па је нашао да је ревизија неоснована.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности а на друге битне повреде се у ревизији не указује.

Према утврђеном чињеничном стању тужилац је био запослен код туженог као квалификовани радник на неодређено време. Дана 31.10.2011. године, извршио је радове скидања, отварања и пражњења катализатора на службеном моторном возилу марке „...“ а да ови радови нису били обухваћени издатим радним налогом који је тужилац добио од претпостављеног 28.10.2011. године. Тим радним налогом од непосредног руководиоца била је одобрена замена сета квачила на службеном моторном возилу као и замена сајле квачила али не и скидање, отварање и вађење садржине катализатора. Тужилац је како је утврђено самовољно отворио катализатор, извадио његову унутрашњост што је утврђено као неспорно. Тужени је тужиоцу доставио упозорење о постојању разлога за отказ уговора о раду 04.11.2011. године. Упозорење о постојању разлога за отказ је достављено и синдикату чији је запослени члан. Поступак примопредаје прегледа, дијагностиковања, упућивања и сервисирања возила у сервису регулисан је Процедуром број 1 2010-11164/2 од 29.01.2010. године. Поводом спорног догађаја тужиоцу је отказан уговор о раду решењем од 04.01.2012. године, због повреде радне обавезе из члана 98. тачка 1. Колективног уговора туженог а која се састоји у непрописном и несавесном извршавању радних обавеза.

Тужени је тужиоцу отказао уговор о раду на основу наведених одредаба Појединачног колективног уговора као и одредбе члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, којом одредбом је прописано да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то између осталог ако запослени својом кривицом учини повреду радне обавезе утврђене општим актом или уговором о раду. Наиме, поред утврђивања повреде радне обавезе за давање отказа уговора о раду због повреде радне обавезе мора да постоји и кривица запосленог за учињену повреду радне обавезе.

Код овако утврђеног чињеничног стања правилно је примењено материјално право када је одбијен тужбени захтев тужиоца и када је у конкретном случају утврђено да су се стекли услови за отказ уговора о раду на иницијативу послодавца због повреде радне обавезе из члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду у вези члана 98. став 1. Колективног уговора туженог.

Наиме, тужилац је свесно одступио од поступка примопредаје, прегледа, дијагностиковања, упућивања и сервисирања возила у сервису који је регулисан Процедуром број 1, код туженог, када је предузео радњу сервисирања возила мимо радње која је била обухваћена радним налогом, за то службено возило и без одобрења и обавештавања непосредног руководиоца о потреби предузимања радње сервисирања катализатора. У конкретном случају ова радња тужиоца није

ни накнадно одобрена, па стога на страни тужиоца постоји кривица која потврђује отказни разлог.

Стога и по мишљењу Врховног касационог суда у конкретном случају постоје разлози за отказ уговора о раду у смислу наведених одредаба Колективног уговора туженог и члана 179. став 1. тачка 2. Закона о раду, па је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца као неоснован.

Нису основани наводи ревизије тужиоца којим се оспорава оцена доказа и утврђено чињенично стање јер се ревизија из ових разлога не може изјавити у смислу члана 407. став 2. Закона о парничном поступку.

Са изнетих разлога, на основу члана 414. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

**Председник већа-судија
Љубица Милутиновић,с.р.**